

כרגע ראיתי פה את הסרט "החברים של אלכס" - איך אפשר לחשוב על דבר אחר חוץ מניל?

כל הספור הזה של קבוצה של אנשים מקורבים שמתקבצים בגלל אבדן של חבר יקר. וכך החוליה הג'נג'ית הזאת בכתה שלי - עם הלקחה קבצה בווקום שלה את כולנו, כמו אחים. הסרט הזה היה במשק לפני כמעט שנה - יומיים לפני שניל נהרג. בצפיה ראשונה, זה היה פשוט סרט נחמד - בדיחות, מוסיקה טובה, משחק טוב וכו'. עכשיו בפעם השניה יש לי השלכות אישיות. כל-כך מזדהה עם החברים של אלכס. איך כמו בסרט - בלילה הראשון בלי ניל - ישבנו כולנו ביחד, נתמכים זה בזה ונזכרים. בוכים הרבה, וצוחקים. מחייכים לסיפורים על ניל. על חוש ההומור המיוחד, החיוך המתוק והתמים, פני מלאך. נזכרים במשפטים הכל-כך אופייניים לו - מצחיקים. נזכרים בשנים הראשונות שלו איתנו - כשהיה עולה חדש - שונה, אטרקציה. וכל אחד עם הקשר שלו לניל והקוריוזים שהיו לו איתו. נזכרים ובוכים. ובעצם היום הזה לא נגמר. אותו לילה ראשון בלי ניל נמשך. וכל יום יש משהו, אפילו האסוציאציה הכי קטנה, שמזכירה אותו: כותנה, 'סופרטרמפ', ג'ינג'ים, חוברות של MAD ועוד כל מיני דברים קטנים. ניל - בן כתי יקר - תמיד תשאר בן כתי וכתת היובל שונה בלעדיך. כמעט כל סופשבוע כשנפגשים מזכירים אותך - כי אתה חלק מאתנו - מההתבגרות והגדילה, ועוד נמשיך לגדול איתך, עם הסיפורים הנהדרים שלך והזכרונות היפים שהשארתי לנו.

אתה חסר לנו מאוד.

בגעגוע רב ואהבה - יעלי

